

ת"פ 38010/12/16 - מע"מ רמלה נגד איתן יעקב לומברד, סנסקום יועצים לתקשורת בע"מ

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 38010-12-16 מע"מ רמלה נ' לומברד ואח'

בפני כבוד השופט, סגן הנשיאה מנחם מזרחי
מאשימה: מע"מ רמלה באמצעות ב"כ עוה"ד מרב יולי
נגד
נאשמים: 1. איתן יעקב לומברד
2. סנסקום יועצים לתקשורת בע"מ באמצעות ב"כ עוה"ד
עופר רחמני ואהוד רצון

החלטה

בקשה לביטול כתב-האישום בטענה של הגנה מן הצדק לפי סעיף 149 (10) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב) התשמ"ב - 1982 ולפי הדוקטרינה של הביקורת על רשויות התביעה כרשות מנהלית.

המאשימה הגישה נגד הנאשמים כתב-אישום המייחס להם עבירות של אי הגשת דוחות במועד והגשת דוחות בלא צירוף התשלום, לפי סעיפים 117 (א)(6) ו- 118 + 88 (א) לחוק מסר ערך מוסף, התשל"ן - 1975.

נטען, כי הנאשמים לא הגישו את הדוחות התקופתיים בין השנים 2012 - 2016 כפי המפורט בעובדות.

הנאשמים הגישו בקשה לביטול כתב-האישום נוכח ההגנה שבכותרת, משום הטענה כי המאשימה נקטה כלפיהם בצעדים פסולים כאשר החליטה להעמיד אותם לדין.

נטען שהמאשימה אינה מוכנה למחוק את כתב-האישום ולהפנות את עניינם לטיפול לפי חוק העבירות המנהליות תוך הטלת קנסות מנהליים.

בבקשה מפרטים הנאשמים את המאמצים שאותם עשו להסרת המחדלים ולתשלום החובות כלפי המאשימה.

עוד הוסף פירוט אודות נתונים אישיים של הנאשם 1, בהיותו אדם מן הישוב, נעדר עבר פלילי.

המאשימה מסרה את התנגדותה.

בהתאם לעמדתה, כתב-האישום הוגש לאחר שנתנה לנאשמים האפשרות להשתלב במסלול לפי חוק העבירות המנהליות.

אני דוחה את טענת הנאשמים, מן הנימוקים הבאים:

ההגנה מן הצדק הינה הגנה בעלת רקמה פתוחה, המהווה כלי משפטי שבאמצעותו יכול בית-המשפט לעכב הליך פלילי המתנהל בפניו, לבטלו או אף להביא לזיכוי הנאשם והכל אם נתקיימו טעמים שונים הקשורים להליך הפלילי ואשר המשותף לכולם הוא קיומו של **פגם קשה**, אשר נפל בהליך הפלילי ואשר הופך אותו להליך בלתי ראוי ואת הרשעת הנאשם או את המשך ההליך הפלילי נגדו לבלתי הוגנים ובלתי צודקים.

בע"פ 2910/94 ארנסט יפת נגד מדינת ישראל, תק-על 96 (1) 199 נקבע המבחן הבא:

"קבלתה של תורת ההשתק אל תוך המשפט הפלילי באמצעות העיקרון הידוע של "הגנה מן הצדק"...נשענת על סמכותו הטבועה של בית המשפט לבטל אישום **העומד בסתירה לעקרונות של צדק והגינות משפטית**. לבית המשפט במדינת ישראל שיקול דעת לעכב הליכים כשאין באפשרותו להעניק לנאשם משפטו הוגן ו/או משיש בניהול המשפט **משום פגיעה בחוש הצדק וההגינות**, כפי שבית המשפט רואה אותו. המבחן הקובע כפי שאני רואה לאמצו, הוא **מבחן ה"התנהגות הבלתי נסבלת של הרשות"**, היינו, **התנהגות שערורייתית**, שיש בה משום רדיפה, דיכוי והתעמרות הנאשם...המדובר **במקרים בהם המצפון מזדעזע ותחושת הצדק האוניברסלית נכנעת**, דבר שבית המשפט עומד פעור פה מולו ואין הדעת יכולה לסובלו. ברי כי טענה כזו **תעלה במקרים נדירים ביותר, ואין להעלותה כדבר שבשגרה ובענייני דיומא סתם**. חשיבותה של טענת ההשתק הפלילי למקרים בהם התנהגות הרשות הייתה כה מקוממת עד כי אי אפשר להרשיע אדם, כשמי שמעמידו לדין הוא שהביאו לכלל מעשה".

בהמשך נקבע בבג"צ 1563/96 עו"ד מרדכי כץ נגד היועץ המשפטי לממשלה, תק-על 97 (2) 700, תוך הכרה ברורה בקיומה של הגנה מן הצדק:

"לנוכח דברים ברורים אלה, שוב אין מקום לוויכוח בדבר עצם קליטתה של הדוקטרינה של "הגנה מן הצדק" במשפט הפלילי הישראלי, מכוחה של ההלכה הפסוקה ושוב אין מחלוקת, כי בנסיבות חריגות, בהן מגעה התנהגות הרשות כדי **"התנהגות בלתי נסבלת"** במשמעות האמורה, רשאי בית המשפט, מכוח סמכותו הטבועה, לבטל את כתב האישום".

בהמשך, הוצג מבחן גמיש ורחב יותר בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נגד בורוביץ, פ"ד נט (6) 776, שבמסגרתו בוחנים קיומה של **"הפגיעה הממשית בתחושת הצדק וההגינות"**, תוך ביקורת מעשי המאשימה, אך תוך איזון בין מגוון ערכים אחרים.

ברע"פ 1611/16 **מדינת ישראל נגד יוסף ורדי** (31.10.18) נקבע כי עקרון ההגנה מן הצדק חל גם על מקרים בהם האפליה היא פרי מעשה רשלנות או טעות בשיקול דעת מצד הרשות, כלומר מקרים של אכיפה מפלה שלא מתוך כוונת זדון או שרירות מכוונת ומתוך שיקולים זרים.

אין לומר כי במקרה העומד בפניי, נקטה המאשימה "בצעדים פסולים" החוסים תחת ההגנה הקבועה ולפי המבחנים שנקבעו בפסיקה דלעיל.

יש להחזיק את המאשימה כמי שפעלה בהתאם לדין, שקלה את השיקולים הרלוונטיים והגישה את כתב-האישום לאחר שעמידה בפני הנאשמים את האפשרות הפוגענית פחות.

אין בנסיבות האישיות ששל נאשם 1, כפי שפורטו, לגבש את יסודות ההגנה.

מעבר לנדרש, יובהר, כי בבקשות שכאלה נדרש בית-המשפט לפעול תוך ריסון ואיפוק שיפוטיים, ואין לחוש ולהחיל הגנות השמורות למצבים קיצוניים על כל החלטה של רשויות המאשימה.

מדובר בעניין המצוי בליבת שיקול הדעת של המאשימה והתערבות בשיקול דעתה ראוי שייעשה במשורה, בזהירות ועל דרך הצמצום.

על כן אני דוחה את הבקשה.

יחד עם זאת, בהחלט יתכן שהשיקולים שפורטו בבקשה, אם יוכחו במסגרת הטיעון לעונש, יהוו שיקול נכבד לקולה במסגרת גזירת הדין.

לידיעת הצדדים.

מועד הדיון כפי שנקבע יעמוד על כנו ובמועד זה ישיבו הנאשמים לאישום.

ניתנה היום, כ"ט חשוון תש"פ, 27 נובמבר 2019, בהעדר הצדדים.